

РЕШЕНИЕ

№ 3989

гр. София, 20.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.07.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **5409** по описа за **2020** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от Застрахователно дружество [фирма] срещу Решение от 19.03.2020г. по н.а.х.д.№2871/2019г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 103 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-38/17.01.2019г., издадено от заместник-председател на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което наказателното постановление на касатора на основание чл.644, ал.2, пред.2 във вр. с ал.1, т.2 от Кодекса за застраховането /КЗ/ във вр. с §1, т.51 от ДР на КЗ е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лева за нарушение на чл.108, ал.1 КЗ. Касаторът счита, че решението е неправилно, като постановено в нарушение на материалния закон и съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Недоволен от решението, касаторът моли за отмяната му с доводи за неправилно приложение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения - основания за касационно оспорване по чл.348, ал.1, т.1, т.2 и т.3 НПК. Конкретно сочи, че с обжалваното наказателно постановление неправилно и необосновано на дружеството била наложена санкция за повторно извършено нарушение, каквито данни за повторност липсват в АУАН, че неправилно фактически описаното

нарушение е квалифицирано като такова по чл.108 КЗ, вместо по чл.496 и сл. КЗ; че неправилно е определена датата на извършване на нарушението; твърди се, че е налице маловажен случай по смисъла на чл.28 ЗАНН, алтернативно - че размерът на санкцията е определен в нарушение на чл.12 ЗАНН. Иска се да бъде отменено решението на СРС, както и потвърденото с него НП или алтернативно – НП да бъде изменено, като наложената с него имуществена санкция да бъде намалена.

В съдебно заседание, касаторът [фирма], р.пр., не се представлява.

Ответникът по касационната жалба - Комисия за финансов надзор, чрез юриск.Н. и представени от него писмени бележки, оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП дава заключение по делото, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София-град, XI-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност. По съществото ѝ, касационният съд взе предвид следното:

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното НП.

Софийски районен съд е установил от фактическа страна, че на 06.08.2019г. М. И. М. е подал в КФН жалба срещу ЗД [фирма] за забавеното произнасяне по заявена претенция № [ЕГН]/05.04.2018 г. на основание сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. По жалбата е извършена проверка, вследствие на която е установено, че на датата на завеждане на претенция – 05.04.2018г. пред застрахователното дружество са представени документи, необходими за установяването им по основание и размер, като е извършен оглед на увредения автомобил, въз основа на който е изготвен опис на констатираните увреждания. На 11.04.2018 г. увреденото лице е представило на ЗД [фирма] пълни и точни данни за банковата сметка, по която да бъде изплатено застрахователното обезщетение; като след тази дата от застрахователя не са изисквани допълнителни доказателства. Застрахователят е изплатил застрахователното обезщетение в размер на 334,50лв. на 14.08.2018г.

В резултат на констатациите от проверката на дружеството бил съставен АУАН № Р-06-1036/11.09.2018 г. за това, че не е изпълнило задължението си по чл.108, ал.1 от КЗ в срок от 15 работни дни от представянето на всички доказателства, а именно до 03.05.2018 г. да се произнесе по застрахователната претенция, като определи и изплати обезщетение или мотивирано откаже плащането. Въз основа на АУАН е издадено НП № Р-10-38/17.01.2019 г., с което на ЗД [фирма] на основание чл. 644, ал. 2, пр. 2, вр. чл. 644, ал. 1, т. 2 от КЗ и § 1, т. 51 от ДР на КЗ е наложена имуществена санкция в размер на 3000лв.

При така установената фактическа обстановка Софийският районен съд е приел от правна страна, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, спазени са изискванията относно тяхното съдържание и сроковете по чл. 34 от ЗАНН. По съществото на спора е счел, че дружеството е осъществило вмененото нарушение на чл. 108, ал.1 КЗ. Софийският

районен съд е съобразил, че нарушението е повторно, тъй като е извършено в 1-годишен срок от влизане в сила на наказателно постановление, с което на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция за същия вид нарушение. Затова е счел, че с НП законосъобразно е била ангажирана отговорността на застрахователя за извършено нарушение при условията на повторност. Настоящият касационен състав споделя изцяло извода на въззивната инстанция, че от доказателствата по делото безспорно се установява, че „Застрахователно дружество [фирма] е нарушило императивната разпоредба на чл. 108, ал. 1 от КЗ, установяваща задължение в срок 15 дни от представянето на всички доказателства по чл. 106 застрахователят да определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано да откаже плащането. Касае се за формално нарушение на императивната разпоредба на чл. 108, ал. 1 от КЗ, доколкото, 15-дневният срок за приключване на претенцията е вменен в задължение на застрахователя. Приключването в срок на заведена пред застрахователя претенция за изплащане на обезщетение е едно от средствата за защита на интересите на потребителите на застрахователни услуги. Изискването застрахователят да се произнесе по дадена претенция в определен срок от нейното завеждане пред застрахователя, е изискване, установено от закона, като неспазването му от застрахователя нарушава установения ред на държавно управление и представлява административно нарушение, което следва да бъде санкционирано.

Съдът намира, че дадената от административно-наказващия орган правна квалификация е правилна. Застраховката „Гражданска отговорност“ е посочена в приложение №1, раздел II, буква „А“, т.10, и тъй като не е за големи рискове по смисъла на определението, дадено в §1, т.31 ДР, задължението на застрахователя по чл.108, ал.1 КЗ я обхваща. От друга страна чл.496, ал.1 КЗ предвижда, че срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл. 380 пред застрахователя, сключил застраховката, или пред неговия представител за уреждане на претенции. Според изричната разпоредба на чл. 108, ал. 3 КЗ в случаите на застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, когато не са представени всички доказателства по чл.106 КЗ, се прилага срокът по чл. 496, ал. 1 КЗ. Следователно съотношението между двата срока е нормативно установено, като всеки от тях има самостоятелно приложно поле, което е законово разграничено от това на другия, без помежду им да има застъпване. Двата срока не са в колизия, която да трябва да се преодолява с признаване на надделяващ приоритет на втората разпоредба като специална по отношение на първата като обща. Правилно е определена и датата на извършване на нарушението – 04.05.2018г., тъй като срокът от петнадесет работни дни, считано от представянето на всички доказателства по чл. 106 КЗ – 11.04.2018г., в който е следвало да се произнесе застрахователят, изтича на 03.05.2018г.

Съобразно приложимата санкционна разпоредба на чл. 644, ал. 1, т. 2 от КЗ, на юридическо лице, което извърши или допусне извършването на нарушение на разпоредбите на този кодекс, се налага имуществена санкция от 1000 до 20 000 лв.; като съгласно ал.2 - при повторно нарушение имуществената санкция е от 2000 до 40 000 лв. С оглед срока на закъснението от повече от три месеца и фактът, че деянието е извършено при условията на повторност, наложената от административно-наказващия орган имуществена санкция, определена под средния, по-близо до минималния ѝ размер, е съобразени с разпоредбата на чл. 644, ал. 2,

предл. 2 от КЗ, както и с целта на закона съгласно чл. 12 от ЗАНН, поради което размерът им не следва да бъде намаляван от съда.

Обстоятелството, че едва в НП е посочено, че нарушението е извършено в условията на повторност, не и в издадения преди това АУАН, не сочи на съществено процесуално нарушение при издаването на НП, тъй като повторността има само отношение към размера на наложената санкция, а не и при установяване на фактическия състав, при който се ангажира отговорността на дружеството.

Неоснователни са възраженията на касатора за маловажност на деянието. Законодателят е отчел значимостта на обществените отношения, предмет на защита от закона, като е въздигнал в административно нарушение неспазването на чл. 108, ал. 1 от КЗ. Неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, като се съобразява характерът на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземанията на застрахованите лица, поради което извършеното нарушение не би могло да се квалифицира като маловажен случай.

Не са налице твърдените касационни основания, поради което решението на районния съд е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото, с оглед неговата фактическа и правна сложност, и на основание чл.63, ал.3 и ал.5 ЗАНН, на КФН следва да се присъдят разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв.

По изложените съображения и на основание чл. 221 ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63 ал. 1 от ЗАНН Административен съд София-град, XI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 19.03.2020 г., постановено по н.а.х.д.№2871/2019г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 103-ти състав.

ОСЪЖДА Застрахователно дружество [фирма], ЕИК:[ЕИК], да заплати на Комисия за финансов надзор съдебни разноси в размер на 100лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.